

HỒI 716

Tình Hoa Ái Quả

Khẩu Trọng cùng Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng chia tay ở Lương Đô, Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng tiếp tục đi lên phía Bắc. Lý Thế Dân đương nhiên về Lạc Dương, Từ Tử Lăng đem thư của Tống Khuyết cho Phạm Thanh Huệ, bẩm báo với bà và Sư Phi Huyền về tình hình mới nhất.

Khẩu Trọng lên bến thuyền, Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh đến đón gã với bộ mặt nặng nề.

Khẩu Trọng phóng lên ngựa, cùng thân binh vào thành, hỏi hai gã rằng: "Có phải có tin xấu gì không?"

Tuyên Vĩnh trầm giọng: "Lưu Hắc Thất bị Lý Kiến Thành giết rồi."

Khẩu Trọng biến sắc, lạc giọng nói: "Không thể như thế được."

Hư Hành Chi thở dài: "Lưu Hắc Thất vây đánh Ngụy Châu, tướng giữ thành là Điền Lưu An thấy Lưu tướng quân thiếu lương, đóng thành cố thủ, đợi Lý Kiến Thành sai quân đến cứu viện. Lưu tướng quân vì lương thực không đủ, sợ Lý Kiến Thành và Điền Lưu An trong đánh ra ngoài đánh vào, nên rút lui đến Đào Quán, vừa dựa sông lập trận, vừa bắc cầu tại bên kênh Vĩnh Tế. Quân Đường đuổi theo, nhân lúc đại quân của Lưu tướng quân đang qua cầu mà chặt cầu, khiến Lưu quân tổn thất nặng nề. Khi Lưu tướng quân dẫn tàn quân chạy đến Nhiều Dương, Thứ sử Nhiều Châu là Gia Cát Đức Uy giả vờ nghênh đón, dụ Lưu tướng quân vào thành, phục binh trời dậy, Lưu tướng quân trọng thương bị bắt, Gia Cát Đức Uy buộc Lưu tướng quân đầu hàng quân Đường. Lý Kiến Thành giết Lưu tướng quân ở Lạc Châu, còn đưa thủ cấp của y về Trường An. Cũng trong lúc này Lý Thần Thông và Lý Thế Tích đánh Từ Viên Lăng, họ Từ bị cô lập, không được cứu viện, đành bỏ thành trốn chạy, nửa đường bị hại. Đại quân họ Lưu tan vỡ hoàn toàn!"

Khẩu Trọng ứa nước mắt, ngửa mặt nhìn bầu trời đêm, nói: "Lưu đại ca yên tâm đi, đệ không giết Gia Cát Đức Uy và Lý Kiến Thành, thề không làm người."

Gia Cát Đức Uy là huynh đệ kết nghĩa với Lưu Hắc Thát, năm xưa từng cùng với Lưu Hắc Thát gặp hai gã trong thành Huỳnh Dương, từ đó mới có giao tình. Lúc đó hai bên cả thấy sáu người, bao gồm cả Tổ Tổ, bây giờ chỉ còn lại gã, Từ Tử Lăng và Gia Cát Đức Uy.

Băng qua cửa thành, tiếng vó ngựa vang lên, hai thớt ngựa chạy ra.

Khấu Trọng lau nước mắt, định thần nhìn lại, thì ra đó là Kỷ Thiển và Âm Tiểu Kỷ dưới lối Tiểu Hạc Nhi trước đó, hai người đang hớn hở, điều khiến gã bất ngờ là Âm Tiểu Kỷ đẹp chẳng kém gì Kỷ Thiển.

Khấu Trọng cố kềm nỗi đau đớn trong lòng, bước tới chào hỏi.

oOo

Từ Tử Lăng lên bờ ở gần Khai Phong, đi đường bộ đến Tịnh Niệm thiền viện, Lý Thế Dân lên chiến thuyền của Đường thấy trở về Lạc Dương.

Trời đã tối, tuyết bắt đầu rơi, Từ Tử Lăng bước nhanh trên con đường đầy tuyết, tuy lúc này khắp nơi đều giá lạnh nhưng lòng gã đang có lửa.

Trải qua bao nhiêu trắc trở, cuối cùng gã có thể gặp lại Sư Phi Huyền, nói với nàng rằng mình không làm nàng thất vọng.

Tuy gã không thể kết thành đôi uyên ương với Sư Phi Huyền, nhưng có thể giúp nàng hoàn thành tâm nguyện nặng nề của sư môn giao phó. Mà tình yêu giữa họ thực sự tồn tại từ sâu thẳm trong đáy lòng của cả hai bên, vừa đau đớn vừa đẹp đẽ, chính vì không có kết quả cho nên hai bên đều cảm thấy đó là tình yêu vĩnh hằng. Đối với họ, đây là kết quả tốt nhất. Bất cứ một sự cưỡng cầu nào cũng sẽ đem lại tai họa đau đớn.

Cuộc đời đến mức này, còn cần gì nữa?

oOo

“Cộc cộc!”

Giọng nói của Bạc Phong Hàn trong phòng vang lên: “Thiếu soái mời vào!”

Khấu Trọng đẩy cửa bước vào, thở dài: “Ứng phó với đồng văn kiện chất cao ngất ngưỡng này, còn đau đầu hơn cả thiên quân vạn mã, bây giờ mới có thời gian thư thả đến gặp lão ca.”

Bạt Phong Hàn đang ngồi xếp bằng trên giường nhìn gã ngồi xuống mép giường, điềm điềm nói: “Biên Bất Phụ tiêu đời rồi!”

Khấu Trọng giật mình: “Thành công rồi! Huynh có bị thương không?”

Bạt Phong Hàn thần nhiên: “Lúc đó hấn xuất tuần cùng Lâm Sĩ Hồng, muốn ám sát y lẽ nào không trả giá, cuối cùng đã hoàn thành tâm nguyện của Uyển Tinh.”

Khấu Trọng nói: “Hình như ngay từ ban đầu bọn ta đã có chút may mắn, Tống Khuyết hứa ủng hộ bọn ta.”

Bạt Phong Hàn giật mình: “Điều này ngoài dự liệu của ta, ta còn tưởng ngươi sẽ thất bại.”

Khấu Trọng nói: “Quan trọng là trước khi đến Lĩnh Nam, Tống Khuyết đã nhận được một bức thư của Phạm Thanh Huệ, khiến lão nhân gia chịu tiếp bọn ta, mà Lý Thế Dân cũng thật tài giỏi, ứng đáp trôi chảy, tỏ ra có tư cách và tài năng làm chủ Trung nguyên sau này.”

Bạt Phong Hàn trầm giọng: “Lưu đại ca đã bị gian nhân hại chết rồi!”

Hai mắt Khấu Trọng hiện sát cơ, gã nói: “Lý Kiến Thành nhờ chuyện này mà tiếng tăm lẫy lừng, chắc chắn Lý Uyên sẽ triệu Lý Thế Dân về Trường An đoạt binh quyền. Bọn ta phải lập tức đến Trường An, dùng mọi cách để bảo vệ vị hoàng đế tương lai này. Nghe Lý Thế Dân nói, vì Lý Kiến Thành đề nghị nên Lý Uyên chính thức mời Tất Huyền đến Trường An, rõ ràng đây là thủ đoạn lợi hại nhắm vào Lý Thế Dân, đúng là tiền đồ đầy chông gai.”

Nghe đến cái tên Tất Huyền, thần quang trong hai mắt Bạt Phong Hàn đại thịnh, trong phòng không có đèn nhưng vẫn sáng lấp lánh, gã bình tĩnh đáp: “Vậy ngươi tính thế nào?”

Khấu Trọng nói: “Ta chuẩn bị giấu ba ngàn tinh binh trong bảo khố, rồi dùng vũ khí trong bảo khố bất ngờ tấn công như sấm sét, đoạt lại quyền khống chế Trường An.”

Bạt Phong Hàn nhíu mày: “Hình như ba ngàn người quá ít? Dù cho thêm thân binh của Lý Thế Dân, vẫn không quá sáu ngàn người, nội cấm vệ quân của Lý Uyên đã mấy vạn người, lại thêm Trường Lâm quân nữa.”

Khấu Trọng đáp: “Bảo khố chỉ có thể chứa được ba ngàn người, hơn nữa phải bí mật tiến vào Quan Trung, càng nhiều người càng dễ lộ tung tích, lúc này ta đã cùng bọn Lôi đại ca bàn bạc về việc này rồi!”

Bạt Phong Hàn nói: “Ba ngàn người này phải là hảo thủ nhất đẳng, về mặt trung thành tuyệt đối không có vấn đề. Theo ngươi thấy, cần phải bao nhiêu thời gian mới có thể sắp xếp được?” Khấu Trọng đáp: “Ít nhất là một tháng, có một chuyện nói ta phải cho huynh biết, Phó Dịch Lâm cũng đến Trường An.”

Bạt Phong Hàn nở nụ cười: “Sự việc càng lúc càng thú vị, lại thêm một Thạch Chi Hiền xuất thần nhập quỷ, đây có lẽ là trận gian khổ nhất và ít phần thắng nhất.” Khấu Trọng cười khố: “Ngày mai ta và huynh, cộng thêm với Hầu tiểu tử, Âm tiểu tử xuất phát đến Ba Thục, từ Hán Trung vào quan, những chuyện khác ở đây sẽ do Lôi đại ca và Hành Chi phụ trách, hy vọng ông trời đứng về phía bọn ta, còn tiểu tử họ Lý đúng là chân mệnh thiên tử.”

Bạt Phong Hàn bình thản: “Thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về bọn ta, ta tin rằng sẽ khắc phục được tất cả.”

Tâm hồn Khấu Trọng bay về thành Trường An vĩ đại, trong tai như vang vọng tiếng reo hò của thiên quân vạn mã.

Bạt Phong Hàn hai mắt ánh lên tia nhìn sáng suốt, trầm giọng: “Có còn nhớ bài đồng dao ‘Dương Công Bảo Khố, Hòa Thị ngọc bích, được một trong hai, nhất thống thiên hạ’ hay không?”

Khấu Trọng gật đầu: “Đương nhiên là nhớ.”

Bạt Phong Hàn nói: “Ngươi, ta và Tử Lăng đã phân chia Hòa Thị Bích, hiện nay Dương Công Bảo Khố thuộc về bọn ta. Bọn ta không phải có một trong hai mà có cả hai thứ này, giả sử đây là ý trời, thiên hạ không thuộc về bọn ta thì còn lọt vào tay ai được nữa?”

Khấu Trọng vui mừng: “Được một trong hai, có thể thống nhất thiên hạ, Lý tiểu tử bây giờ cũng như bảo khố, cho nên thiên hạ sẽ là của hắn. Bọn ta lấy được cả hai, có lẽ cũng hơi quá, cho nên chỉ có thể lấy được thiên hạ thông qua y mà thôi. Hà! Thật là thú vị! Nhưng nghĩ lại cũng thật lạ lùng, chẳng lẽ đúng là có chuyện ý trời?”

Bạt Phong Hàn gật đầu: “Ngọc quý thấy ánh sáng sẽ chớp, cho nên có mà cũng như không, Lý Thế Dân mới đúng là lấy được bảo khố, Sư Phi Huyền có cái nhìn rất chuẩn xác, tương lai của thiên hạ Trung thổ các người là thời đại mới sau khi Hồ Hán hòa hợp, ngươi và

Tử Lăng tuy là người Hán thuần túy, ta lại là người Hồ, bọn ta đồng tâm hợp lực là sự hợp nhất của Hồ Hán."

Khấu Trọng lộ vẻ suy tư: "Người lẽ ra là người Hồ đã trở thành người Hán mới đúng, bởi vì người ghét thói cướp đoạt tàn nhẫn của người Hồ, cho nên đến Trung thổ tìm kiếm đáp án về mặt văn hóa, có nhiều khi ta hoàn toàn quên đi người là người Hồ. Lý tiểu tử cũng là người Hán gốc Hồ, như vậy giới hạn dân tộc trở nên mờ nhạt. Tống Khuyết chỉ ra rằng chính vì Lý tiểu tử là người Hán có gốc Hồ, cho nên thực hiện chính sách kiềm ái đối với các dân tộc ở Tái ngoại, đây cũng là chỗ y hơn Tống Khuyết."

Bạt Phong Hàn từ tốn nói: "Ta chưa có dịp hỏi người tử mĩ về chuyến đi Lĩnh Nam."

Khấu Trọng nói: "Gặp mặt Tống Khuyết là một cuộc đối thoại không có lời dư thừa, Lý..."

Bạt Phong Hàn cười: "Ta chỉ quan tâm chuyện người với Tống Ngọc Trí."

Khấu Trọng hơi ngạc nhiên, tươi cười rạng rỡ: "Nàng đã hoàn toàn thay đổi thái độ đối với ta, quên đi những lỗi lầm trước đây của ta, không hề có nửa câu từ chối, lại còn bảo ta phải giữ mạng quay về gặp nàng."

Bạt Phong Hàn hỏi: "Vậy Thượng Tú Phương thì như thế nào?" Khấu Trọng trầm mặt, cười khổ: "Ta không dám nghĩ tới, nghĩ tới thì đã sao?"

Bạt Phong Hàn nói: "Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, chẳng lẽ người chưa từng nghĩ đến sẽ cưới cả hai sao?"

Khấu Trọng ngẩn ra rồi thở dài: "Chuyện này ta với Tử Lăng suy nghĩ giống nhau, yêu ai thì phải cưới người đó, trong lòng đối phương chỉ có người, thế mà trong lòng người lại không chỉ có mình nàng, như vậy là không công bằng."

Bạt Phong Hàn nói: "Suy nghĩ của người không giống người khác, nhưng ta từ kiếm đạo đã lãnh ngộ được đạo lý như thế, chỉ có chuyên tâm thì mới có thể đạt đến cảnh giới cao nhất của kiếm đạo, tình yêu cũng vậy, nếu cứ hai lòng ba ý thì sẽ không thể nào hiểu được chân lý của tình yêu."

Khấu Trọng nói: "Đa tạ lão ca chỉ dẫn, cuộc đời đúng là khó tránh chuyện đáng tiếc, ôi!"

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Việc này giải quyết xong đừng suy nghĩ nhiều nữa, khuya rồi, bọn ta hãy nghỉ ngơi thôi. Ngày mai bọn ta lại phải lên đường đến Trường An, xem thử có phải do bọn ta quyết định vận mệnh của thiên hạ trong tương lai hay không." 〇〇〇

Son môn của Tịnh Niệm Thiền Viện xuất hiện ở đằng trước giữa làn mưa tuyết bay bay, Từ Tử Lăng thấy bất ngờ khi Sư Phi Huyền đang lặng lẽ đứng đó, hình như chờ gã.

Sư Phi Huyền lướt đến bên cạnh gã như một làn gió, nói: "Đi theo Phi Huyền!"

Từ Tử Lăng đi theo nàng như trúng bùa mê, vượt qua thảo nguyên phấp phới tuyết rơi, lên đến đỉnh một ngọn núi nhỏ, đứng sánh vai với nàng, cách đó không xa là thành Lạc Dương, dù tuyết đang rơi nhưng gã vẫn thấy đèn đuốc sáng trưng.

Gã đã nhiều lần đến Lạc Dương, nhưng không có cảm giác sâu sắc như lần này, có lẽ là vì Sư Phi Huyền, cũng có thể là vì gã suýt mất mạng ở đó, càng có khả năng là vì gã đã hòa giải và hợp tác với Lý Thế Dân.

Gã và Sư Phi Huyền không còn bất cứ trở ngại nào trong lòng.

Từ Tử Lăng cười khổ: "Bây giờ ta chán ghét cuộc sống chém giết lẫn nhau hơn bất cứ lúc nào, chỉ tiếc là nếu ta không tiếp tục kiên trì, thiên hạ sẽ không có ngày hòa bình, cho nên ta đành phải chấp nhận cho đến khi Thế Dân huynh ngồi lên ngai vàng."

Sư Phi Huyền vẫn bình thản, đôi mắt mỹ miều phát ra ánh sáng thần thành, mỉm cười dịu ngọt đoạn khẽ thở dài, liếc nhìn gã rồi cất lên giọng nói đượm vẻ quan hoài: "Các người không có chuyện gì không làm được!"

Từ Tử Lăng chưa bao giờ thấy Sư Phi Huyền mỉm cười dịu dàng như thế, tiên thái động lòng người khác nào một cô bé ngây thơ, gã ngẩn ra nhìn nàng rồi nói: "Nói thẳng ra, sở dĩ Tống Khuyết đồng ý không phải là vì ta và Khấu Trọng có cách hay, mà bởi lệnh sư đã đi trước một bước, gửi thư cho Tống Khuyết và chính bản thân Lý Thế Dân dùng kiến thức trị quốc lay động phiệt chủ, khiến lão nhân gia bỏ mọi thành kiến, đưa ra chọn lựa sáng suốt nhất. Cho nên mới nói Phi Huyền đã suy nghĩ rất đúng."

Sư Phi Huyền nhìn gã chăm chú, dịu dàng nói: "Tử Lăng! Huynh có còn nhớ Phi Huyền đã từng nói ải tình khó qua không?"

Trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên cảm giác khó hình dung, phải chăng Sư Phi Huyền sắp nói chuyện tình yêu với gã? Gã lại nghĩ chắc có lẽ không phải, bởi vì nàng đã đạt đến cảnh giới “kiểm tâm thông minh”. Gã gật đầu nói: “Làm sao dám quên?”

Sư Phi Huyền bật cười, động thái vô cùng rung động lòng người: “Có lúc muội cảm thấy huynh rất giống Khấu Trọng.”

Từ Tử Lăng ung dung nói: “Ta và gã xuất thân giống nhau, thói quen giang hồ bất giác lộ ra trong một số tình huống nào đó.”

Sư Phi Huyền vui vẻ nói: “Chúng ta vừa tản bộ vừa trò chuyện được không? Phi Huyền có chuyện muốn hỏi huynh.”

Từ Tử Lăng cảm thấy bất ngờ trước sự bình dị dễ gần của Sư Phi Huyền, gã gật đầu: “Mời Phi Huyền đi trước dẫn đường.”

Sư Phi Huyền xoay người, bước về sườn núi ở phía bắc, thản nhiên nói: “Huynh có thể cho muội biết về chuyện của Thạch Thanh Tuyền không?”

Từ Tử Lăng cười khố: “Nếu ta không phải là người hiểu Phi Huyền, ta tưởng rằng Phi Huyền đang hỏi dò tình hình giữa ta và nàng.”

Sư Phi Huyền mỉm cười, quay qua liếc gã rồi nói: “Có nhớ câu nói suýt nữa khiến ta vạn kiếp bất phục không?”

Từ Tử Lăng bình thản trả lời: “Đương nhiên nhớ chứ, chỉ là chưa từng nghĩ đến vạn kiếp bất phục, chưa từng nghĩ đến tình hình của Sư Phi Huyền lại nghiêm trọng đến mức này.” Sư Phi Huyền dịu dàng nói: “Huynh có biết tại sao có câu nói này không?”

Từ Tử Lăng gật đầu: “Chính là nói cho Thanh Tuyền, đúng không?”

Hai người rời ngọn núi nhỏ, dạo bước trên cánh đồng tuyết hướng về phía Lạc Dương.

Sư Phi Huyền nhìn về phía thành ánh đèn nhấp nháy trong gió tuyết mênh mang, dịu dàng nói: “Điều này huynh đã biết rõ, muội chỉ muốn nói vì sao muội đưa ra lời cảnh cáo với huynh giúp cho Thạch Thanh Tuyền?”

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Cho đến hôm nay ta vẫn không hiểu, theo lối hành sự của Phi Huyền, lẽ ra sẽ không xen vào chuyện nam nữ tư tình, huống chi là chuyện của người khác. Phi Huyền không ngại ta nói như vậy là trực tiếp không còn kiêng dè gì nữa sao? Bởi vì những lời đại nghịch bất đạo với muội, ta đã nói từ lâu.”

Sư Phi Huyền thông thả bước đi, nói: “Ngày hôm đó sau khi Tử Lăng giết chết Thiên Quân Tịch Ứng, vội vàng rời khỏi Ba Thục mà chẳng nói với ai lời nào, Phi Huyền chỉ đành đến U Lâm Tiểu Trúc nói cho Thạch Thanh Tuyền biết. Khi nàng thấy muội đến, chợt trở nên nhẹ nhõm tự nhiên, Phi Huyền chợt cảm thấy nàng không lo lắng nữa vì Tử Lăng không đi cùng với muội. Từ đó muội mới biết Thạch Thanh Tuyền đã có tình ý sâu nặng với huynh, cho nên đã nhắc nhở huynh ở Long Tuyền, vì sợ quả dưa ngốc huynh không hiểu lòng dạ của nàng, nào ngờ lại khiến mình không thể tự rút ra được. Người ta nói vậy, có đủ thẳng thắn chưa?”

Từ Tử Lăng giật mình nhìn nàng, lạc giọng kêu: “Phi Huyền!”

Sư Phi Huyền ngừng bước, đưa mắt nhìn về phía thành Lạc Dương, hoa tuyết không ngừng rơi trên người họ, trời đất chỉ toàn là một màu trắng của tuyết, núi rừng xung quanh trở nên mờ nhạt.

Sư Phi Huyền dịu dàng nói: “Phi Huyền lần đầu gặp Tử Lăng ở một cây cầu lớn trong thành này, lúc đó trong lòng muội có cảm giác rất vi diệu, muội không hề biết điều đó có liên quan gì đến tình cảm nam nữ, chỉ cảm thấy huynh không giống như những người khác, một người khiến cho muội không bao giờ quên được. Sau đó huynh đến Tịnh Niệm thiền viện tìm muội, muội đứng trên ngọn núi cao sau thiền viện nhìn về phía Lạc Dương, lúc đó muội cũng đang nghĩ tới cảnh lần đầu tiên gặp Tử Lăng.”

Từ Tử Lăng giật mình, gã không tin nổi vì Sư Phi Huyền đang thổ lộ chân tình với mình.

Sư Phi Huyền vẫn điềm nhiên nói: “Cho nên Sư Phi Huyền đã bắt đầu phá lệ xen vào chuyện giữa huynh với Thạch Thanh Tuyền ở Long Tuyền, nào ngờ vì lui mà thành tiến, chuốc lấy họa, thật không thể tính trước được. Nhưng Phi Huyền không hề hối hận. Bởi đối với Phi Huyền, kinh nghiệm ở Long Tuyền cũng giống như trải qua luân hồi, đó là khoảnh khắc quan trọng nhất trong đời Phi Huyền. Phi Huyền cảm nhận được mình đã hoàn toàn yêu Từ Tử Lăng, cuộc đời coi như trải qua đủ kinh nghiệm. Nếu không có kỳ ngộ của tình yêu như vậy, có thể Phi Huyền mãi mãi không có cơ hội đạt đến cảnh giới ‘kiếm tâm thông minh’. Bây giờ Phi Huyền không cần phải kềm chế nữa, tất cả cứ mặc cho tự nhiên, cho nên mới mạnh dạn hỏi bí mật của huynh.”

Từ Tử Lăng hít một hơi, cảm khái vô vàn: “Phi Huyền chịu thổ lộ tâm sự với ta, Từ Tử Lăng này mãi mãi cảm kích trong lòng. Sinh mệnh đồng thời bao hàm hai đặc tính cực đoan và mâu thuẫn là vĩnh hằng và tạm thời, cũng như khoảnh khắc này có mùi vị vĩnh hằng bất diệt. Nhưng bọn ta lại biết tất cả sẽ mau chóng trôi qua, cho nên đối với việc Phi Huyền thừa

nhận đã yêu ta, ta cảm thấy cuộc đời này không có gì đáng tiếc, nếu còn muốn tham lam cưỡng cầu, chỉ phụ tấm lòng kỳ vọng của Phi Huyền đối với ta."

Sư Phi Huyền lắc đầu: "Không phải muội đã từng yêu huynh mà cho đến nước này tình yêu của bọn ta đang sâu đậm, đó là cảm giác yêu thuần túy về mặt tinh thần khắc sâu vĩnh hằng, mãi mãi đi theo muội. Phi Huyền tuy không thể làm vợ huynh như người thế tục, nhưng về mặt tinh thần không có gì phân biệt. Từ Tử Lăng! Huynh có biết huynh là người duy nhất có thể làm tổn thương Phi Huyền, Phi Huyền từng cảm thấy đau đớn vì huynh, may mà tất cả đã trở thành quá khứ, bây giờ chỉ hy vọng huynh giống như muội, có thể xem tình yêu ở Long Tuyền là sự luân hồi của kiếp trước, đối xử tốt với Thạch Thanh Tuyền để nàng hưởng được hạnh phúc lớn nhất."

Từ Tử Lăng ngẩng đầu nhìn hoa tuyết tung bay trên trời cao: "Trời cao đối với Từ Tử Lăng này không tẻ, bây giờ ta giống như đang chìm sâu trong giấc mộng ngọt ngào nhất, cảm giác thỏa mãn vô cùng, không còn muốn nghĩ ngợi gì khác. Phi Huyền cứ yên tâm! Ta hoàn toàn hiểu ý muội, sẽ không làm muội thất vọng."

Sư Phi Huyền bật cười khúc khích, vui vẻ nói: "Chuyện của bọn ta xong rồi, bây giờ hãy bàn chính sự!"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Chính sự? Ta quên mất rồi, nên bắt đầu từ đâu đây?"

Sư Phi Huyền bước tới gần gã, nắm lấy tay gã, kéo gã đi về phía Thiền Viện, hơi cúi đầu, không giấu được vẻ nũng nịu nói: "Hội nghị do sư tôn chủ trì, người ta phụ trách đưa huynh đến gặp người, Tử Lăng đừng lên tiếng, bọn ta im lặng đi bên nhau một đoạn đường được không?"

Từ Tử Lăng cảm nhận được bàn tay ngà ngọc của nàng đang run lên, cảm giác được huyết mạch toàn thân của nàng. Tình yêu chân chính khắc sâu trong lòng hai người đang dạt dào rung động từ hai bàn tay, gã không nói nửa câu, ngoan ngoãn đi theo nàng, dắt tay nhau dạo trong màn hoa tuyết trắng xóa.

- o O o -